

καὶ τῆς Ἀλήθειας τὸ φῶς, κι' ὅχι νὰ τοὺς ἀποστρέψῃ γιὰ νὰ περνάῃ γιὰ σοφὸς μὲ τὶς μπουριπουλίθρες του, δπως κάνουν οἱ Μιστριώτηδες.

— Οὐδεὶς δικαιοῦται, εἶπε, νὰ δρίσῃ τὴν γλῶσσαν τοῦ Ἐθνους, οὐδὲ νὰ προβάινῃ εἰς ἀλόγους ἔκφράσεις κατὰ τῶν ἑργατῶν τῶν Ἑλληνικῶν γραμμάτων, τῶν ἀγαπώντων τὴν πατρίδα αὐτῶν, δπως πάντες οἱ Ἑλληνες, θὰ είναι δὲ ἀνάξιον τοῦ Πανεπιστημίου νάχολουθήσωσι· οἱ φοιτηταὶ συμβουλὰς δυστυχῶς τεινούσας πρὸς δυσφήμησιν τοῦ Ἐλλ. Κράτους.

— Ετσι μιλάνε οἱ Ἐπιστήμονες, κ. Μιστριώτη! Δὲν δημοκοποῦν καὶ δὲν μπαγαποντεύουν καὶ δὲν— Ήταν στὸ ποῦμε πιὰ κι' αὐτὸ γιὰ νὰ ἡσυχάσουμε!— μεταβολοῦν τὴν μεγάλη αἴθουσα τοῦ Πανεπιστημίου σ' ἔκλογικό κέντρο γιὰ νὰ μετακομίσουν μιὰ ὥρ' ἀρχήτερα τὸν κ. Δηλιγιάννη στὴν Ἀρχή, πότε με τὸ ζήτημα τῆς γλώσσας καὶ πότε μὲ τοῦ Εὐαγγελίου τὸ ζήτημα.

Τι καθόσαστε καὶ δὲν ζητάτε καὶ τοῦ κ. Πολίτη τὴν ἀπόλυτι, ἀφοῦ μὲ τὰ σεμνά του λόγια ἀπόδειξε κολοκυθένια τὴν πολύκροτη ἀγόρευσί σας;

ΑΚΟΥΣΤΗΚΕ

κι' αὐτὸ τὸν περασμένην Κυριακὴν τάπογευμα ἀπ' ἔξω ἀπὸ τὸ Πανεπιστήμιο.

— Ποῦ ντουνα, ἀδερφέ, καὶ σέχασα δῦο τάπογευμα;

— Εἰχ' ἀνεδῆ ἀπάνου στὸ Πανεπιστήμιο.

— Νὰ κάνης τί;

— Μωρέ, πέρασα θαυμάσια! Ἐτελοῦντο στὸν μεγάλη αἴθουσα τοῦ Πανεπιστημίου τὰ φαιδρὰ ντίρια γιατὶ μιλοῦσε δὲ Μιστριώτης γιὰ τὴν γλῶσσα!

ΟΜΟΛΟΓΟΥΜΕΝΟ

πῶς τὴν πιὸ σοφὴ γνώμη γιὰ τὸ γλωσσικὸ ζήτημα καὶ γιὰ τὴν μετάφρασι τῶν ἀρχαίων δραμάτων, τὴν εἶπε δὲ ο κ. Δ. Γρ. Καμπούργλους, γραντιρισμένη μὲ καλαμπουράκια καὶ μὲ μισθιστορικὲς παραπομπές.

Νὰ τὴν σχολιάσουμε τὴν γνώμη του, δὲν είναι καρμιὰ ἀνάγκη. Ο κ. Δ. Γρ. Κ. ἀνήκει στὴν προνομιούχο ἐκείνη τοῖς ἀνθρώπων ποῦ εἰνὶ ἐλεύθερος νὰ λένε δι, τι θέλουν, χωρὶς νὰ δίνουν κανενὸς λογχωτισμοῦ. Ησίρνουμε μονάχα ἔνα κομματάκι ἀπὸ τὴν πολύκροτη συνέντευξι τῶν «Καιρῶν» καὶ σᾶς τὸ προσφέρουμε γιὰ νὰ... ξύπετε τὸ δόντια σας:

— Τὰ ἀρχαῖα ἐλληνικὰ ἔργα, κ. Καμπούργλους, πρέπει νὰ μεταφράσουνται;

— Νὰ μεταφράσωμε τὴν γλῶσσαν μας!; Εκατένηκε ποτὲ εἰς τὸν νοῦν τῶν "Ἄγγλων νὰ μεταφράσουν τὸν Σαΐπηρ;

— Αλλά...

— Αλλὰ δὲν ἔχει εἶδος ἀλλὰ. Ο πηγαίνων νάκουστη μετὰ θρησκευτικῆς εὐλαβείας ἀρχαίων τραγῳδίων, πρέπει νὰ ἔχῃ μέσα του τὰ ἀπαραίτητα ἐκπαιδευτικὰ διανοητικὰ καὶ ψυχικὰ ἔφοδια. Νὰ γνωρίζῃ δηλαδὴ ικανὰ περὶ ἀρχαίων δράματος κτλ. νά ἔχῃ μελετάμε τὸ πρωτότυπον μὲ τὸ ἀπαραίτητα βοηθήματα, νὰ γνωρίζῃ καλὰ τὸν ἔρχατον βίον, τὸν ἀρχαῖον πολιτισμόν, τὴν ἀρχαίαν κοινωνίαν, καὶ κατόπιν νὰ πάρῃ τὸ καπέλλο του καὶ νὰ πάρῃ εἰς τὸ θέατρον.....»

Πάρτε καὶ σεῖς τὸ καπέλλο σας, φορέστε το, γιὰ νὰ μπορεῖτε νὰ τὸ βγάλετε ἔπειτα, νὰ χαιρετήσετε τὸν κ. Δημητράκην καὶ νὰ τοῦ πῆτε:

— Σπολλάτη σας! Μᾶς ἐφώτισες!

ΟΣΣΙΑΝ

ΚΟΛΜΑ

Είναι νύχτα καὶ μονάχη στὴν ἀνεμοδαρμένη ράχη ἀφημένη βρίσκουμε.. Ο ἀέρας ἡχολυγάει στὸ βουνό. Τὸ ποτάμι κατρακυλάει ἀπ' τὸ βράχο. Καμμιά καλύβα ἀπ' τὴν βροχὴ δὲ μὲ φυλάξει, στὸν ἀνεμοδαρμένο βράχο ἀφημένη.

— Εἴργα ἀπὸ πισω ἀπ' τὰ σύννεφα σου φεγγάρι καὶ σεῖς ἀστέρια τῆς νύχτας βγήτε! "Ας μὲ πάξει, κανένα φῶς, τὸ τόπο ποὺ μονάχος ὁ ἀγαπημένος μου ἀναπαύεται ἀπ' τὸ κυνήγι! μὲ τὸ τόξο κοντά του ἀτέντωτο, καὶ μὲ τὰ σκυλιά λαχανισμένα γύρω του. 'Αλλὰ δώ μονάχη στὸ βράχο τοῦ φυκιασμένου ποταμοῦ πρέπει νὰ καθίωμαι. Τὸ ποτάμι κι' ὁ ἀέρας ρυάζονται. Μὲ δὲν ἀκόλη τὴν φωνή τοῦ ἀγαπημένου μου! Πικτὶ ἀργεῖ ὁ Σαΐλγγας μου: νὰ ζέχασε τὸ τάξιμο του ὁ ἔρχοντας τὸν βουνό: Νὰ ὁ βράχος, νὰ τὸ δέντρο, νὰ καὶ τὸ ποτάμι ποὺ βουτίζει!

Σὺ μούτακες νάτσαι 'δώ τὴν νύχτα. "Αχ! ποὺ πήγε δὲ Σαΐλγγας μου; Μὲ σὲ ηθελα νὰ φύγω ἀπ' τὸν πατέρα μου, μὲ σὲ ἀπ' τὸν περήφανο ἀδερφό μου.

— Η γενιά μας ἐστάθηκε πολύ καιρὸ ἔχθρη, μὲ μεῖς Σαΐλγγας μου δὲν εἶμαστε ἔχθροι.

ΑΓΚΑΘΙΑ ΚΑΙ ΤΡΙΒΟΔΟΙ

JUDAS ERRANT

ΜΙΠΚΑΝ ΚΛΕΦΤΑΙΣ Σ' ΤΙΜΑΝΤΡΙ

Πάντες τὸν ἀποδοσίδηρα ποὺ ἔφερνε μὲ καμαρί σ' τὴν κκινούργια θέσι του γιὰ τὸν ἔπαρχο καὶ τὸν τούμπα! πᾶν κι' ἔκόμι πᾶν! Πάντες νὰ πάρῃ τῷώρα σ' τὴν Κούμη μὲ ἀδειανὰ τὰ χέρια: δὲν θὰ τὸν πάρῃ γιὰ γιαδούρι ἔστρωτο: "Α! δὲν γίνεται αὐτὸ τὸ πρᾶγμα, πρέπει μὲ κάθε τρόπο νὰ γλυτώσῃ τὸ ἀποδοσίδηρα του... Δὲν ἡταν τάχια δυνατό νὰ κλέψῃ... τοὺς κλέφτας; Μπά! καὶ γιατὶ ὅχι; αὐτὸ θὰ ἡτανε μεγάλη ζυπνάδα του! "Οσω γιὰ τοὺς γάλους, τοὺς κακούργους γάλους ποὺ δῆλοι τοὺς μετιάζανε, ἔπειτα νὰ τὸ πάρῃ ἀπόρατον δὲν ἡταν προάμματα νὰ κρυφθοῦν, δὲν μποροῦσε βεβαίως νὰ τοὺς καταπιῇ κι' διάλοκτους νὰ τοὺς ξαναβγάλῃ, ὅπως τὸν Ἰωνά τὸ σκυλόσφιρο—τί δικόλι θερίο ἡτανε κείνο! Μποροῦσε

Πάψε λιγάκι, ἀέρα! καὶ σὺ ποτάμι γιὰ λίγο στάσου βουβό! γιὰ ν' ἀκουστὴν ἡ φωνή μου μακριά: γιὰ νὰ τὴν ἀκούσῃ ὁ διαβάτης μου! Σαΐλγγα! ἔγω ἡ Κόλμα σοῦ φωνάζω. 'Εδώ 'ναι τὸ δέντρο κι' ὁ βράχος ἀγαπημένε μου Σαΐλγγας! 'Εδώ μας κι' ἔγω. Γιατὶ ἀργεῖς νάρθης. Νά! τὸ πήσυχο φεγγάρι προβάλλει. Τὸ ρέμα στὴ λαγκαδιὰ λαμποκοπεῖ. Οι βράχοι στὸ γκρεμό ἀπόνω ἀσπρίζουν. Μὲ δὲν τὸ βλέπω ἀπάνω στὸ φήλωμα. Τὰ σκυλιά του δὲν ἔρχονται νὰ μού μηνύσουν πῶς ἔρχεται. 'Εδώ πρέπει μονάχη νὰ καθίουμαι!

— Αλλὰ ποιοι κοίτονται κοντά μου στὸ δέντρο; Είναι ὁ ἀγαπημένος μου κι' ὁ ἀδερφός μου: Μιλήστε μου ἀγαπημένοι μου! Στὴ Κόλμα δὲν ἀπαντάνε. Μιλήστε μου εἴμασι μονάχη! Ἡ ψυχή μου ἀπὸ φέρους βασκνίζεται! "Αχ! είναι νεκροί! Τὰ σπαθιά των είναι κόκκινα ἀπ' τὴν μοίχη. "Οχι ἀδερφέ μου; "Αχ! κι' τοὺς δύο σὲς ἀγαποῦσα! Τί νὰ πὼ γιὰ ἔπαινο σας. Σὺ ησουνα ώραιος σὲ μυριαδες μέσα στὸ λόφο ἀπάνω! κι' αὐτὸς ἥτανε στὴ μοίχη φοβερός Μιλήστε μου, ἀκούστε τὴν φωνή μου, ἀκούστε με, ἀγαπημένοι μου. 'Αλλ' αὐτοὶ είναι βουβοί, γιὰ πάντα βουβοί; Ψυχρά, ψυχρά σὲ τὴ γῆ είναι τὰ στήλια των! "Οχι! ἐπεὶ τὸ βράχο τοῦ λόφου, ἀπ' τὴ κορυφὴ τῶν ἀνεμοδαρμένων γκρεμών γκρεμώνων, μιλήστε, σεῖς φαντάσματα τῶν πεθαμένων! Μιλήστε δὲν θὰ σκιαχτώ! Ποὺ πήγατε νάναπαυθήτε: Σὲ ποιά σπηλιά τοῦ βουνοῦ θὰ σὰς βρώ: Καμμιά σιγαλή φωνὴ δὲν ἀκούει στὸν ἀνεμό, καμμιά μισοπνιγμένη ἀπόκριση στὴν ἀνεμοζάλη!

Καθίουμαι στὴ λύπη μου περιμένω μὲ δέκαρια τὴν αύγη! Καὶ σεῖς φίλοι τῶν νεκρῶν, σκέψετε τάφο. ἔλλα μὲν τὸν σκεπάσετε πρότοις 'ριὴν ἡ Κόλμα. "Η ζωή μου ρεύγει σὰν ὄνειρο, γιατὶ νὰ μείνω πίσω: 'Εδώ μαζί μὲ τοὺς ἀγαπημένους μου θέλω ν' ἀναπαυθῶ στὸ ποτάμι τοῦ βράχου ποὺ ηγούησε.

— Οταν ἡ νύχτα θ' ἀπλώνεται στὸ λόφο, ὅταν οἱ ἔγγροι ἀέρηδες σηκώνονται, τὸ φάντασμά μου θὰ βρίσκεται στὸν ἀνεμό μέσα, καὶ θὰ κλαίῃ τὸ θάνατο τῶν ἀγαπημένων μου. Ο κυνηγὸς θὰ μὲ ἀκούῃ ἀπὸ τὴ φυλάχτρα του. Ήταν σκιαζέται καὶ θ' ἀγαπᾷ τὴ φωνή μου! γιατὶ η φωνή μου θάναι γλυκεία γιὰ τοὺς φίλους, κι' ἔγω πολὺ ἀγαποῦσα τοὺς φίλους μου.

I. A.

ριέ μὲ τρόπο... σ' τὴν βράκια του. "Ετσι, μόλις ἔκανε νὰ σαλέψῃ, καὶ τὸ μέρος σ' τὴν βράκη πεγκαίνε κι' ἔρχεται, σαν τὸ βαύδι τῆς καμπάνας. "Ηρήστερα ἡ σειρὰ τῆς χάρτινης σκυκούλας μὲ τὰ τρίγωνα: ὅπως δύπο τὴν ἔχωσε κι' αὐτὴ σ' τὸν κόρφο του, μεσ' ἀπ' τὸ φαρδό του πουκάμισο, τοῦ ξεχειλίσσε καὶ σουρλώθηκε σὲ τὸση μὲνάκη καμπούρα! "Η δύσκολια ἡ τοὺς τὸ αὐγά. "Εδώ γιὰ μὲν στιγμή κόντεψε νὰ χάσῃ τὸ αὐγά μὲ τὰ καλάθια, μὲ δὲν ἀργησε νέφελη ἡ θεία φωτιστή βρήκαν μὲν χαρὰ καὶ τὸ αὐγά τὸν τόπο τους: έλλας ἔκρυψε σ' τὴς τούπαις τῆς πατατούκας του, έλλας μέσ τὸν κόρφο του, καὶ τὸ ταΐς μασχάλων, καὶ τὰ πτύχα πολλέ... σ' τὴν τουρλωμένη φεστάρα του. Γὴν ἔβαλε ἀνάποδα, τὴν μισογύμωσε μὲ αὐγά, καὶ, σκύβοντας πολὺ τὸ κεφάλι, σὰν νάθελε νὰ προσκυνήσῃ τὸ δεσπότη, τὴν ξαναφόρεσε σιγά σιγά, ἀναγκασμένος ἀπ' αὐτὴν τὴν ώρα νὰ στέκεται σὰν τὸ λύκο μονόπαντα, γιατὶ σὲ καθεὶς δύνατο κοίνημα τὸ καμπανάρι αὐτὸ τοῦ κεφαλῆρού του κιντύνει τὸ πέση! Εύχαριστημένος τότε ὁ δάσκαλος ξανακρέμασε τὸ ταγιάρι καὶ περίμενε θαυμαρετά τοὺς κλέφτας νὰ τὸν ρωτήσουνε. Τὶ εἶχε δὲν φοβηθῆ; δῆλος ήσαν κρυμμένα!...

— Τ' ἔχει, ὁρέ γέρου, σ' τὸ δισσόκι σου; Λί ξέπο τὸ νὰ τὸ ίδοιμε—πρόσταξε τὸ πρωτοπαλλίκαρο

ΣΑΙΕΠΗΡ
ΑΦΡΟΔΙΤΗ ΚΑΙ ΑΔΩΝΙΣ

(Συνέχεια)

Τὰ χειλή σου προσκύλλησε στὰ ίδια μου
(ποὺ εἰν' ἔξ ίσου πορφυρά ζεν και τῶν ίδιων σου
δὲν ἔχουν τὴν γλυκύτητα!) Εἰς σὲ ἀνήκει
τὸ φίλημα ἔξ ίσου δέσον και σ' ἐρένα.

Γιατὶ ραμφοβλέπεις εἰς τὴν γῆν! Τὴν κεφαλή σου
ὑψώσει ! στὰ ματζά μου κοιτάξον !

Μέσα σ' αὐτὰ ἡ ὄμορφη μου ἀντακλήσαι
'Αλλὰ γιατὶ τὰ χειλή σου δὲν ἐπιφαύουν
τὰ χειλή μου, ἐνῷ στοὺς ὄφθαλμούς μου
οἱ ίδιοι σου ὄφθαλμοι ἀντανακλοῦνται.
Αἰσχύνεσαι τὸ φίλημα ; Κλείσε τὰ ματζά
και ἐγὼ θὰ κάμω τὸ αὐτό—'Η ἡμέρα
σὲ σκότος θὰ μεταβληθῇ—Ο "Ἐρως
δὲν ἀσωτεύεται εἰμὴ ἔκει ποὺ εἶναι

δύο.—"Ω ! "Ἐσο τολμηρός ! Κανεὶς δὲν βλέπει
τὸ παιχνίδι μας. Δὲν θὰ φύλαξῃσουν
τὰ γαλανά τὰ ἵα ποὺ ἀκουμποῦμε,
οὐδὲ τὶ κάμνομεν ἐδῶ κανεὶς θὰ μάθῃ.

Τὰ δροσερὰ τὰ χειλή σου δεικνύουν
ὅτι εἰσαι ψωρος ἀκόμη, μολονότι
μπορεῖ τὰ θελγητρά σου ν' ἀπολαύσω.
Τοῦ χρόνου καὶς χρήσιν. Μὴ σου φύγῃ
ἡ εὐκαιρία. "Ω ! Δὲν πρέπει ν' ὀφειλήτης
νὰ φθείρεται μονάχη της ! Τὰ εὔσημα ἀνθη
μαρκίνονται σὲ λίγο και σαπίζουν,
ὅταν στὴν ὥραν των δὲν τὰ συλλέξουν.

"Ω ! Εὖν ημουν δύσμορφη ή πακοντυμένη
ἡ γραία μὲ ρυτίδες ψκομψή, τραχεῖα,
κυφή, ὑπέργραψη, κρύα, ἔξηντλημένη,
"Αγονη ἡ ἀδύνατη, ξερὴ και δίχως
γλυκύτητα, μποροῦσες νὰ διστάζῃς,
διότι δὲν θὰ σ' ἀρμοζά. Ήνω δὲν ἔχω
αὐτὰ τὰ ἐλλαττώματα, γιατὶ μὲ φεύγεις;
Στὸ μέτωπό μου δὲν βλέπεις ρυτίδα
καμμίαν, και σὲ ὄφθαλμοι μου εἶναι
γοργοὶ κι' ἀστράφτουν. Κάθε ένιαυτὸν ἀλλάσσει
ώσαν τὴν ἔνοιξιν ή καλλινή μου,
κ' ἡ ἀπαλή μου σάρκη εἶναι γλυκεῖα,
τὸ αἷμα μου πυρόν. 'Εὖν τὸ τρυφερόν μου
τὸ χέρι σφίξης μέσα στὸ δίκο σου
θέλεις διαλυθῆ εύθυνα.

(ἀκολουθεῖ)

MIX. ΧΑΡΛΑΜΠΟΥΣ

ένα χέρι, ποὺ παρέκει καθάτανε, κλαίοντας τὴν μοιρά
του.

—Τι νῦχω, π'δι μ' ὁ ἔρως. Ψώνισα κάτ' γιὰ
τὸ καλύβι μ' ἀπ' τὴν Χαλεπίδη, μπάσκα πράμπατα.
Νά ! σάρκας εἶναι τίποτε κρυφό;

—Κι' ἔβγαλε ὁ γέρος ἀπ' τὸ δισσάκι ἔνα μπουκάλι
μὲ ρακή, δύο τρεῖς πλάκκια σπαρούνι, ἔνα μάτσο κεριά,
γιὰ τὴν ἐκλησία τὸν χωριού του, μιὰς χαρτελλας μα-
κερόνια κι' ἀλλα τιποτένια πράμπατα

—"Αν θέτε, παιδιά μ', και τὸ πουγγί μ' χά-
ρισμά σας ! Εἰπε ξανά και ξερεμώντας ἀπ' τὸ λαιμό
του ἔνα βρώμικο σακκουλάκι ἀδείζασε κάνω δύο δρα-
ματις, ὅλο μπακιέρες.

—Φέρ' τὰ κεράτια, ρὲ γέρου, νὰ τ' ἀνάψωμι σ' τὸν
"Αι-Νικόλα κι' ςτὶ ράσου μὲ τ' ἀλλα. Κάτσε και
Βουβάζος' αὐτοῦ σ' τὴν γωνιά σ' ! Τσιμουδιά !.. Ποιὸς
εἰν' αὐτοῦνος π' ρωθῆκε μεσ' σ' τὰ πρνάρια σὴν τὸ
ζαγάρο ; ὁ φουφούλα βράκιας εἶνε ; ἔβγα δέσω ρὲ γάν-
τακουμένε ! Κυήσ' γιὰ λιγάκι ! Σ' πῆρ' ὁ διάσολς
και σὲ σήκουσε !

—Ο καφερός ὁ δάσκαλος ξεπρόβαλε, σὲν καμα-
ρωμένη νύφη, ἀπ' τὸν κρυψώνα του και στάθηκε
μπροστά σ' τὸν κλέφτη, μὲ τὰ χέρια του σταυρω-
μένα, ἔτοιμος, θαρρεῖς, νὰ πῆ τὸ μάθημά του.

NEA ΒΙΒΛΙΑ

— ΒΑΣΙΟ ΒΑΛΑΝΤΩΜΕΝΗ. Δὲν ξέρω πόσοι
θὰ τὸ διεράσουν τὸ διήγημα τοῦ κ. Σωτήρη Κο-
ρτού, και πόσοι ἀπὸ κείνους ποὺ θὰ τὸ διαβάσουν,
θὰ μπορέσουν νὰ νοιώσουν ἐκεῖνο τὸ κάτι τὸ ξούλ-
ληπτο και τ' ἀνομάτιστο ποὺ τὸ στολίζει μὲ τόση
ὄμορφιά και ποὺ σκεπάζει τόσες τεχνικές του ἀτέ-
λειες. Γιατὶ ἔχει ἀτέλειες τὸ διήγημα τοῦ κ. Κο-
ρτού, ἀτέλειες ποὺ θὰ τὶς βρήσκορπισμένες ἐδῶ κ'
ἔκει, ἀλλοῦ περισσότερες κι' ἀλλοῦ λιγύτερες ἔκει-
νος ποὺ δὲν θάρκεσθῇ μονάχα στὴν ζωντανή του
γλώσσα και στὸ ἀγνὸ αἰσθημα ποὺ σκορπιέται ἀπὸ
καθεὶς σελίδα του, ἀπὸ καθεὶς γραμμή του ἀκόμα, μὲ
θὰ ζητήσῃ μέσα σ' αὐτὰ τὰ πολύτιμα στολίδια και
τὴν Τέχνη, ποὺ ὁ συγγραφέας ή δὲ θελησε νὰ τὴν
τὴν καλέσῃ θυηθῇ στὴ δουλειά του, ή τὸ θέλησε
και δὲν τὸ κατέρθωσε.

Θὰ μοὺ πῆτε πῶς ἀπὸ Τέχνη παραχορτάσαι
πιᾶ. Θὰ μοὺ πῆτε πῶς ἡ Τέχνη δὲν εἶναι κάποτε
τίποτ' ἀλλα παρά φκιασίδι γιὰ νὰ κρύψῃ στείρωσι
μυσκοῦ και νεκρωμάρας αἰσθημάτος. Δίκιο ἔχετε.
Συμφωνοῦμε σ' αὐτό, όν μάλιστα συμφωνήσετε και
σεῖς μαζί μου, ὅτι μπροστά σ' ἔνα περίτεχνο μὲ
ψόφιο ἔργο, πρέπει νὰ προτιμήσῃ κανεὶς ἔνα ἀτέχνο
μὲ ζωντανό. Καὶ τὰ δημοτικὰ τραγούδια μας ταῦθι-
νατα, τέχνη σλα δὲν ἔχουν, ἔχουν δύμας σλα μέσα
τους ζωή. Καὶ στὴ ζωή μπροστά, φασκελώνει κα-
νένας και τέχνη και τεχνίτες.

Τέτοια εἶναι κι' ἡ «Βάσιο Βαλαντωμένη».
'Απὸ τέχνη, λίγα πράμπατα. Μιὰ ζποθεσούλα κοινή
πολὺ κοινή. 'Η Βάσιο, παγώρεια 'Ηπειρώτισσα,
παντρεύεται, μὲ ὁ ἀντρας της, ὁ Γιώργος της,
υστέρ' ἀπὸ λίγες μέρες, φεύγει μονορή στὰ ξένα,
δύως σλα κει πάνου, γιὰ νὰ δουλέψῃ, γιὰ νὰ κανεὶ
βίος.

Φεύγει λοιπὸν ὁ Γιώργος κι' ἀφήνει τὴν Βάσιο
του, νυφοῦλα μὲ χλωρὰ ἀκόμη τὰ λουλούδια τῆς
λειμονίδης, νὰ θυμήσται τὶς λίγες στιγμές τῆς εύτυ-
χίας ποὺ πέρασε μαζί του και νὰ κλαίῃ γιὰ τὸ πε-
κρό του χωρισμό. Τὸ μαράζι ποὺ τῆς γεννάει δι χω-
ρισμάς αὐτός, τὴν σιγολιώνει σὰν τὸ κερί και τὴν
φέρνει ἀπάνου στὸ χρόνο, υστέρ' ἀπὸ τὸ γάμο της,
στὸν τάφο.

Αὐτὸς εἶναι σλα. 'Από νὰ τραγουδάκι λαϊκό ξε-

— 'Εγώ τσύριε ἀρχηγέ, δημοδιδόσκαλος.....

— Σούν ! Νὰ κραίνεις ψκα σὲ ρωτῶν ! Ποιὸς
σου λύσε τὰ χέρια, ρὲ ζωντόβολο :

— Εἰχ' ἀνάγκη νὰ σεῖς ψκα, και μοὺ τέλισε
και τὸ παλλικάρι, μὲ τὸ μακρύ τὸ μουστάκι..

— Γιατὶ, όρε, μούχις κρυψώνα τὸ πρνάρι ; τί
χαρχαλούσες τόση φράση σὰν τὸ ποντίκι σ' τὸ
ντούλατό ; "Ε ρε ζωντόβολο ! 'Ανάγκη είχεις, εῖ;
θαρρεῖς δὲν γλιέπ' κι' ἀπὸ πίσου μ' Τί κνιέται, ρέ,
μέσ' σ' τὴν βράκα ; "Αμ αύτούνο τὸ καρβέλ' ποὺ βρέ-
θει γιὰ σ' τὸν κόρφο σ' ; Στάσ' όρε χαντακουμένε !
ποὺ πᾶς, όρε, ποὺ πᾶς :

— Ο κλέφτης ἀπλώσε τὴν χερούλα του ν' ἀρπάξῃ
τὸ δάσκαλο ἀπὸ τὰ στήθεια, μ' αὐτὸς δὲν εἶχε σκοπὸ
ν' ἀρήσῃ χωρὶς ὑπεράσπισι τὰ τρίγωνα. Σὰν ἀλλοί-
νος ρωμηὸς ἔκανε ἀμέσως μιὰ κανονικὴ ὑποχώρησι
καὶ δύο βράκια, ἔχοντας πάντα σ' τὸ νοῦ του νὰ
νὰ μὴ πολυσαλεψῃ τὸ φορτωμένο κεφάλι του !

— "Ε ρε τὸ ζλατ' πῶς περπάτας σὰν συγκα-
μένος ! Τ' ἔχει, όρε, κρυψμένο σ' τὸν κόρφο σ' ; οὐ-
λαῖς γκαστρώθηκαν σ' τὴν κοιλιὰ και σύ, χαντακου-
μένε, σ' τὰ στήθεια ; Νά ! φωτιά νὰ σὲ καψ' !!

— "Ο δάσκαλος σ' τὴν ὑποχώρησι ἔφθασε τὸ γα-
τούρι του και 'κει σαστισμένος στηρίχθηκε. Ήριν τὸ
θολωμένο μυαλό του βγάλη καμμιά κοίτι, μιὰ γερή

κινάει δι συγγραφέας, ἀπὸ τὸ τραγούδι ποὺ τὸ θέλει
δι ἴδιος πῶς φωνερώνει τὸν πόνο του λαοῦ :

Τ' ἔχεις Βάσιο μ' κι' ἀρρωσταῖνεις
κι' οὐλοῦ δένεις τὸ λαμπό ;
Τὸ ποιὸς γιατρὸς θὰ σὲ γιατρέψῃ
τὸ θυμιατόνουμι κι' ἐγώ !

— Απὸ τὸ τραγούδικι αὐτὸ ξεκινάει και ξετυλίγει
τὸν πόνο της Βάσιως μέσα σι σχράντα έρτα γράμ-
ματα ποὺ τὰ στέλνει ή ίδια στὸν ξενητεμένο
Γιαννηργο της.

— Ηέτε πῶς ή «Βάσιο Βαλαντωμένη» δὲν εἶναι
διήγημα. Ηέτε πῶς σᾶς ἐμπιστεύητες κληποίος φί-
λος σας ἔνα σωρὸ γράμματα ποὺ τάστειλε μιὰ νεο-
νυφη στὸν ξενητεμένο θυτό της, διαβάστε τὰ
γράμματα' αὐτά, κι' ἔπειτ' αν μπορεῖτε μὴν πάτε νὰ
σφίξετε τὸ χέρι έκεινον ποὺ σᾶς σκέψη νὰ περάσετε λίγες στιγ-
μαὶ μέσα σ' ἔνα δροσερό άνθοστόπι.

— Διαβάστε ένα γράμμα, τὸ τρίτο απ' ὅλη τὴ
σειρά, και θὰ δηντε.

* *

28 Ιανουαρίου 1898

Γλυκειά μου ἀγάπη,

Τὸν πατέρα τὸν ἔχουμε καλλίτερα, εἶναι καλά πές,
τωρα, σπικώνεται κάπου-κάπου και φέρνει γύρα μέσα
στὸ σπίτι, ἀλλά τρέμουν τὰ πόδια του, μὲ τὸ στα-
νιό στέκεται ὀρθός και σύμως πάντα ἀποζητάει νὰ
σπικώνεται. πάντα θέλει νὰ περπατᾷ, ἀν και βλέ-
πει πῶς μὲ μεγάλη δυσκολία τὸ κατεργάνει.

— Σεκλετίζεται πολὺ χάμου, τὸ περισσότερο γιατὶ
δὲν βρίσκει κουβέντα ή μάνα βριδύνεται νὰ κάθεται
οὐλοῦ σημάτι τυ, και φρίκει αἴφοιμη και φεύγει
ἀπὸ ἔκει' σταν λοιπόν μένει μόνος του, ἀρχίζει και
φωνάζει' ἀλλά σπικερα εἶχε κουβέντα, ήλθεν ή θεία
Ἐλένη, και περάσανε μαζὶ σεῖς τὸ δειλινό, τάπανε
ἔτσι και ἔτσι, σμαθεὶς νὰ καῦμεντε περίτεχνο γράμμα
και ήλθεν νάμας εὐχηθῆ, —σταν ἔρχοτανε, ἐγώ ήμεν
στὴν πόρτα; και ἀμα τὴν είδα ἀρχίσε τὰ χτυπ